

Naime Özeren

- şiirler -

Yayın Tarihi:

20.12.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ağlıyorsun Öğretmenim

Ağlıyorsun öğretmenim.
Gözlerin değil ama için ağlıyor.
Kötü bir haber mi aldın
Canlarım, yavrularım dediğin eski öğrencilerinden?

Onlar doğan günüm, derdin.
Yurdumun solmayan çiçekleri...
İşlediğim cevher, dokuduğum sabır ve ümidim.

Kırdılar mı ümidini öğretmenim,
O ölesiye sevdiğin,üstüne titrediğin yavruların?
Saptılar mı iyiden,doğrudan,güzelden?

Derdin ki onlara:
Özleminiz yakıyor içimi bir bir,
Siz de bana duyurun sesinizi yavrularım;
Ama demir parmaklıklar ardından değil.
Meclisten,kürsülerden,olimpiyatlardan,uzaydan.
Duyuramadılar mı seslerini sana
Işıklı, mutlu yarınılardan? ...

Tüketme böyle için için kendini öğretmenim.
Bir ağaç elma da bir çürük elma elbette çıkar.
Sen bıraktığında o elma henüz çiçektir.
Aslında kabahat çürüten elmada değil,
Onu çürüten kurtta...

Beş parmağın beşi bir değil öğretmenim.
İnan, güven bize.Öğrettiğin vatan, bayrak,
Atatürk,özgürlük sözcüklerini altın harflerle yazdık içimize.
Affetmeyeceğiz kendimizi gölge düşürürsek ümidinize...

Naime Özeren

Aşk Çıkmazım

Bir garip yolcuymuş aşk çıkmazında,
Dolanıp dolanıp çıkamıyorum.
Parçalandı ayağımın tabanı,
Ne çarık, ne asam, ne de azığım,
Ben biçare, kaybolmuş bir aşığım
Rotam belli değil, aşk çıkmazındayım.

Naime Özeren

Atlar Ağlar mı?

Bir atımız vardı, emektar;
Tüyleri parlak, bilekleri ince, rengi dor,
Yelesi uzun, duruşu mağrur.
Gençliğinde pazara giderdi babamla
Üzerinde gümüş koşumlar,
Babam bir heykel gibiydi sırtında.
O da rahfan yürürdü hoş bir tempoyla,
Yollar bozuktu, arabalar çıkamazdı vara yoğa.

Okul zamanı çok özlerdim Garip'i
Tatili ipe çeker, gelince hemen atlardım sırtına
Deniz kenarını boylardık mutlaka.
Pek te uysal sayılmazdı aslında,
Kim bilir kaç gelin almaya gitmişti zamanında?

Yollar yapıldı, atların yerini arabalar aldı,
Atımız da artık pazardan geri kaldı.
Çocuklar evlendi, uçtular yuvadan,
Evde kalanlar sadece annemle babam,
Bir de küçük çoban.
Vakit geldi annem -babam terk-i diyar eyledi,
Göçüp gittiler gerçek mekana,
Dilerim mekanları cennet ola.
Gençler de pek uğramaz oldu sılaya.

Ağaçlar bile yaşlanmıştı zamanla.
Kapının önündeki ıhlamurun gölgesi
Kaç yorgun yolcuyu ağırlamıştı yıllardan beri.
Ama artık o da yoktu sahipleri gibi.
Harmandaki yaşlı fırın yıkılmış,
Dibek taşı çoktan devrilmişti.
Bir doğum sonrası Sevda inek öldü.
Öksüz kalan buzağı biberonla büyüdü.
Yaşına gelince de satıldı.
Atımız artık koca ahırda yalnızdı.
Artık çok yaşlanmış, zayıflamıştı.
Yarıcı ellere günlüğe gidiyor,
Çalıştırıyordu Garip'i ölesiye
Gün batımına kadar kendisiyle.

Üstelik ne ilgi vardı, ne sevgi.
İki avuç arpa, bir tas su,
Çekilmezdi bu hayat doğrusu.
Ama güzel anıları vardı bu evde;
Torunların doğumunu görmüştü.
Buzağıları yalamıştı belki de
Annesinden gizlice, sevgiyle...

Bir şubat ayazında yarıcı ayrıldı evden
Ev sahiplerine bile söylemeden.
Yükleyip eşyalarını giderken
Yaşlı atı o soğukta çıkardı ahırdan,

Saldı yazıya ardından bile bakmadan.
At her akşam eve geldi yazıdan,
Baktı ne bir ışık, ne yem, ne karşılayan.
Kapının önünde bir çeşme babamdan kalan.
Sular çok fazla, akıyor üst oluğundan.
At, birkaç yudum içti yalağından.
Bir medet umdu bitişik komşulardan
Kişnemeye bile mecali olmayan
Başını dayayıp kilitli demir kapıya,
İri yaşlar döktü o güzel gözlerinden,
Kim bilir o anda neler geçti içinden.

Öysa herkes kendine bakmaktan acizdi anlaşılan.
Hain yarıcı evi boşaltıp kaybolmuştu ortadan.
Koca ev kalmıştı viran.

Amca kızı görmüştü çeşmeden su doldururken.
O günden sonra ihtiyar atı kimseler görmedi zaten.
Bir gün sorarlarsa size: "Atlar ağlar mı? "
Hiç tereddütsüz deyin ki:
"A t l a r d a a ğ l a r, hem de yürekten."

Naime Özeren

Bana Gözlerimi Verin

Kurşun adres sormuyor,geliyor dolu dizgin
Azrail danışmıyor,alıyor güzel çirkin.
Bazan bir serseri mayın zehreder hayatı,
Bazan da bir el bombası yok eder tüm umutları.
Roketler, mermiler, havan topları,
Uçuşuyor havada şarapnel parçaları.
Önce korkunç bir patlama,her yer toz duman,ateş,kan
Sonra bedeni saran bir sıcaklık,içten gelen bir acı çığlık.
Ardından kocaman derin bir karanlık.
Gözünü açtığında ya kopan bir kol,ya olmayan bir bacak
Ya da gözlerini açmaya çalışıyorsun, açamıyorsun
Çünkü yok.! Düşünebiliyor musun? GÖZLERİN YOK!
Bağırıyorsun çılgınca:
Komutanım,BANA GÖZLERİMİ VERİN!
Kimsede ses yok.Anlıyorsun acı gerçeği,
Çaresiz diyorsun:Vatan sağolsun.
Artık istemesen de yarım kalkıyorsun.
Beynin bu duruma alışmaya çalışsa da
Yüreğinle bir türlü kabullenemiyorsun.
Döndüğün zaman ya kaçıp giden bir nişanlı
Ya da bir gün bıkip gidecek sandığın çocuklarının anası.
Ya anne babanın yüzündeki derin acı?
Dinmez bir türlü onların yüreğindeki sancı.
Sokakta yürürken bir egsoz patlasa
Mevzi alırsın hemen savaştaymışçasına.
En yakın arkadaşını bırakmışsın cephede,
Veya Şırnak'ta hastanede,morgun soğuk mermerinde.
Ruhunda kopan fırtına anlaşılabilir,
Paylaşılamaz ki ey gazim.
Yalnızlık paylaşılmaz diyor şair.
Zaten paylaşılsa yalnızlık olmaz ki,
Bu da işte öyle bir şey sanki...
Savaşta babalar oğullarını gömer,
Barışta oğullar babalarını derler,
Babalarınız için döndünüz sizler.
Ruhları şad olsun; o mukaddes şehitler
İyi ki başlarını alıp gittiler.
Acınızı paylaşıyoruz denen gaziler
Unutulduklar köşelerinde birer birer,
Kaderlerine terkedildiler
Vatan için bir uzvunu verenlere.
Senede bir günü zorla verdiler.
Bizler sıcak yatağımızda uyurken
Onlar kimin için döğüştüler?
Oysa ne minnet, ne şükran
Sadece sevgi ve vefa beklediler.
Onlar bu vatanın yaşayan onuru idiler.
Belki de sordular kendilerine:
"Hatırlanmak için illa şehit mi olmalıydık? "diye.
Yürek dolusu selam ve sevgi size,
Sağlam kalan ayağı öpülesi gaziler...

Naime Özeren

Bir Kaç Avuç Yürekli Kız

Puslu bir eylül sabahı
Göçmen kuşlar ayrılırken Elazığ'dan,
Bir kaç avuç, yürekli kız geldi o şehre
Güz yağmurlarıyla birlikte
Uzak diyarlardan.

İlk defa ayrılıyorlardı yuvadan;
Biraz yorgun, biraz ürkek, biraz perişan
Üzülmeceğini bilselerdi babalarının,
O anda döneceklerdi geriye inan.

Günleri aylara, ayları yıllara eklediler.
Sevdiler, sevildiler, ağladılar, güldüler.
Usta ellerde bir oya gibi işlendiler.
Hamdılar, yandılar, piştiler...

Orada, en iyi bahçıvanlar yetiştiler,
Dünyanın en nadide çiçeklerini yetiştirdiler.
Orada, en titiz kuyumcular yetiştiler;
Dünyanın en değerli mücevherlerini işlediler.
Orada, dünyanın en iyi nakkaşları yetiştiler;
Çocukların yüreklerine; vatan,
Bayrak, özgürlük, Atatürk yazdılar altın harflerle.

Oradan ayrılırken her biri ayrı birer değer diler.
Elazığ Kız İlk Öğretmen Okulu'nu
Üstün başarılarla bitirdiler.
Onlar artık ÖĞRETMEN'diler
O birkaç avuç yürekli kız,
Babaları üzülmesin diye iyi ki geriye dönmediler...

Naime Özeren

Desem ki

Desem ki,gülmeyi öğrettiğin dudaklar
Büküldüler geriye,gülmeyi unuttular,
Donup kaldılar birer birer.
Ağlar mısın öğretmenim?

Desem ki,özenle yetiştirdiğin yavrular
İyiden, doğrudan, güzelden ayrıldılar,
Çağın gerisinde kaldılar.
Şaşar mısın öğretmenim?

Desem ki,bıraktığın çiçekler
Meyveye döndüler,olgunlaştılar,
Hem de öyle yararlı oldular ki...
Mutluluktan uçar mısın öğretmenim?

Desem ki,yetiştirdiğin öğrenciler
Senin parçalarıdır birer birer.
Kutsal emanetlerini onlara
Devreder misin öğretmenim?

Desem ki,yıllar yılı ektiğin tohumlar
Çürümeyip yeşerdiler.
Emeklilik kapını çaldığında
Açar mısın öğretmenim?

Naime Özeren

Dün -Bu gün

Dün Viyana, Mısır, Kosova Seferi.
Kahrolsun saltanat,
Tanzimat, meşrutiyet..
Yaşasın Cumhuriyet!
Sayısız nutuk, sayısız ferman.
Yine köylümüzün elinde karasaban,
Yine köylümüz yarı aç, yarı perişan.

Bu gün asker Bosna' da,
Somali'de, Afganistan'da.
Kahrolsun emperyalizm.
Sönsün bu ateş, bitsin bu savaş.
Rum-Ermeni, Sünni-Alevi
Kürt-Türk diye böldüler bizi.
Kırdırdılar kardeşe kardeşi.
Amaç apaçık belli.
Böl-parçala-yönet modeli.
Kara Sayısız nutuk, sayısız ferman.
Yine köylümüzün elinde karasaban,
Yine köylümüz yarı aç, yarı perişan.
Karar veren merci,
AB-IMF-ABD değil mi?
Yine pek çok nutuk,
Yine pek çok can.
Artık elinde karasaban yok ama
Bu sefer köylümüz tam aç, tam perişan.

Naime Özeren

Düşlerini Satan Adam

Düşler Sokağı'nda garip giyimli bir adam
Bağdaş kurmuştu köşebaşına,
Düşlerini satıyordu.
İnsanlar oturup yanına;
Anlat diyorlardı, anlat bir daha.
Hayır diyordu adam,
Bir kişiye bir düş yeter, yok öyle fazla.

Bitince işi kalktı oradan,
Uzaklaştı ağır adımlarla.
Oyuncaklar, giysiler, yiyecekler ve ilaç aldı
Kazandığı paralarla.
Çıkıp Düşler Sokağı'ndan
Kayboldu hayal şehrin varoşlarında.
Düşüm peşine O'na görünmeden,
İzledim sessiz ve derinden.

Ev demeye bin şahit ister,
Bir çivi çeksen yüz tahta düşer,
Derme çatma bir baraka.
Durdu önünde adam, çaldı kapıyı üç defa,
Bu bir parolaydı aralarında galiba.
Yaşlı bir kadın açtı kapıyı,
Yüzü yorgun ve de solgunca.
Erzaklarla ilaçları verdi kadına,
Adam çıkardı ayakkabılarını;
Saklamaya çalıştı, olmadı, delikti çorapları...
Oyuncaklarla giysileri çocuğa uzattı.
Çocuk çok mutlu oldu O'nu görünce.
Güller açtı sanki hasta yüzünde.
Bu gece neler gördün düşünde?
Hadî anlat bana dedi sevinçle...

Adam kötöleri, çirkinleri yok edip
Hep iyileri, güzelleri anlattı.
Çocuk inandı, tatlı hülyalara daldı.
İyileşip kendini yataktan kalkmış sandı.
Hiç görmediği düşlerini anlatan adam
Hasta çocuğa umut aşıladı.
Ayrılırken bir öpücük kondurdu burnuna,
Çocuk gitme kal dediyse de kalmadı.
Çünkü yarın yine düşlerini satacak,
Başka çocuklara umut dağıtacak.

Evi barkı yoktu düş gezgininin,
Dönüp Düşler Sokağı'ndaki köşesine,
Kıvrıldı her zamanki yerine.
Bir güzel uyumalıyım dedi,
Uyanırken düş görmek hangi babayiğidin haddine?
Güzel düşler görmeliyim eskisi gibi.
Yarın yine satıp düşlerimi,
Mutlu etmeliyim birilerini.

Soğuk acımasızdı düşler sokağında,
Sabah adamın düşlerini dinlemeye gelenler
Cansız bedenini buldular kaldırımlarda.
Sarıp rengi kaçmış paltosuna,
Uyumaya çalışırken güç bela,
Donmuştu mutlu bir gülümseme,
Düşler Prensi'nin renksiz dudaklarında.

Naime Özeren

Eski Mezunlarıma

Beni duyuyor musunuz yavrularım?
Yılların özlemiyle sesleniyorum size.
Şu anda sizler kimbilir nerede, nasıl ve kimlerle?

Ne de çabuk geçiyor seneler.
Sanki dün gibi anımsıyorum;
Annelerinizin elinde okula gelişiniz,
Bana ürkek ürkek bakışınız,
Sonra da güvenle inanışınız.

Bırak kalem tutmayı, okumayı yazmayı,
Burnunuzu silmeyi, pantolonunuzu iliklemeyle bile
Bu yuvada öğrenmişsiniz.
Yine burada ayırmıştınız
İyi, doğruyu, güzeli diğerlerinden.

Boğazıma dizilirdi lokmalar bazan;
Açaba hepsi de yeterince doyuyor mu?
Örtük mü sırtları? ...
Ben böyle düşünürken uykularım kaçardı.

Saksımdaki çiçek, bahçemdeki fidan büyüdü,
Sizler de öyle,
Ama bilgi pınarlarından sular içerek.

Derken beş yıl bitiverdi çabucak,
Kanatlandı benim yavru kuşlarım.
Bir bir uçtular yuvadan,
Yeni yavrular geldi uçmayı bilmeyen,
Ve ben yine başladım A-B-C den.

Özleminiz yakıyor içimi bir bir.
Siz de bana duyurun sesinizi yavrularım
Ama demir parmaklıklar ardından değil.
Meclisten, kürsülerden, ringlerden, minderlerden,
Duyurun olimpiyatlardan, uzaydan, aydan.

Naime Özeren

Gidiş Bileti

Yüreğime ayrılığın acısı çöreklenmişçe
Avutmaya çalıştım kendimi:
"Bu ilk ayrılışım değil,, dedim sessizce...
Daha önce de ayrılmıştım öğrencilerimden
Hem de bir iki üç değil, kaç kez...
Her yeni doğan gün yeni bir umutsa
Her yeni tayin de yeni bir ayrılıktı.
Her ayrılık bir albüm anı,
Geride bırakılan bir avuç dost
Ve bir sınıf dolusu tertemiz minik kalpler.

Büyük bir umutla sarılırdım yenilerine her seferinde
Bu kez mutlaka tamamlarım diye;
Yeni bir tayin çıkar kanatırdı yaramı eskisi kapanmadan.
Bunları da kaderlerine terk ederdim mezun edemeden.

Yerime gelen elbette alırdı kutsal emanetlerimi
Şüphesiz üzerlerine titrerdi de
Ama ne zaman öğrenirdi? :
Ayşe'nin üvey annesinden çektiklerini,
Ahmet'in simit sattığını,
Ömer'in altını ıslattığını...

Gittiğim yerlerde yeni Elvan'lar, Emin'ler sarardı yaralarımı.
Onlar, benim yarım kalmış öykülerim,
Tablolarım, bitmemiş senfonilerim,
Çıraklık devrimin eserleriydi.
Derken bir gün son eserimi tamamladım.
Bir veda gününün sonunda ayrıldı yollarımız
Dağıldık dört bir yana,
Bir kristal bardağın kırılan parçaları gibi...

Bilet almaya giderken düşündüm derin derin:
"Bunlar eser mi, şaheser mi?
Çıraklık mı, kalfalık mı, ustalık mı? ,,
Karar veremedim.
Sonra elimdeki biletime baktım da:
"Hayret! ,, Dedim kendikendime,
Acaba yanlış mı aldım?
Bu seferki gidiş- dönüş değil, sadece GİDİŞ.

Naime Özeren

Gönül Dolusu Sevgi

Ağlamak yakışmıyor sana birtanem,
Bebekken de yakışmazdı zaten.
Bırak ağlasın derlerdi ya büyükler,
Ciğerlerin genişlermiş ağlayınca güya,
Aldanma sen o küflenmiş laflara.
Benden istediğin ne, sen onu söyle...
Oyun, oyuncak, arkadaş, bilgi, sevgi?
Küçük dünyanı doldurmaya yeter mi bunlar?
Peki, öyleyse al...

Ben böyle büyük doğmadım,
Uzaklarda da kalsa o yıllar,
Ben de çocuktum bir zamanlar.
Oyun için bol zaman tanırım sana,
Yeter ki oyunu kuralıyla oyna
Sen büyüdükçe oyuncakları da büyüdü
Artık bir tahta at, bir oyuncak araba
Seni mutlu etmeye yetmez.
Daha fazlasına da belki benim gücüm yetmez.

Arkadaş isteme benden, onu kendin bulacaksın.
Seni vezir edeceği arayacaksın.
Mutluluğa onunla yelken açacaksın.
Her sabah işine sevgiyle uğurlanacaksın.

Geriye ne kaldı?
Bir yudum bilgi, bir kucak sevgi mi?
Bir zamanlar susayan öğrencilerime
Bilgi içirmiştim su yerine kana kana
Arta kalanı ancak bilgiyi bulmana
Yol gösterebilir sana.

Ama sevgiden yana korkma, tükenmez.
Bir değil bin kucak iste yavrucuğum,
O bende gönül dolusu var.
Kaynağı çok zengin, dağıtmakla bitmez.
İnan bana bebeğim, kalbimdeki yerin öyle özel ki,
Oraya kimsecikler giremez.

Naime Özeren

Gönül Gözlerin

Gözlerim yok diye üzülme ey dost
Senin gönül gözlerin her şeyi anlar.
Bozuldu bu dünya, insanlar mutsuz,
Değiştiler zamanla, çoğu riyakar.

Gören gözlerde duygu olmazsa,
Bir garip görünce yaşla dolmazsa,
Duygular sel olup gözden akmazsa,
Söyle bana, gören gözler neye yarar?

Üzerinde elbise olmayanlar var.
Ya elbisesi olup yüreği olmayanlar?
Gözlerim yok diye üzülme sakın,
Gönül gözü doğuştan kapalılar var.

Eminim görüyorsun sen mutlaka özünle,
Anlatırsın kendini hem sazın hem sözünle,
Gözlerin görmezse dert mi ey can dost,
Bedelsin görenlere o tertemiz özünle...

Naime Özeren

Gurbet Akşamları

Gurbet akşamları bir başka ağır.
Sıla burcu burcu içinde şimdi.
Neylersin kadere boyun eğmek var,
Doğduğun yer nerde,sen neredesin?

Başlık parasını ödemek gerek,
Düğün için satıldı emektar inek.
İnce narin omuzların yükü çok ağır
Gurbet artık farz oldu,çalışmak gerek.

Oyalı al yazması başında,
Peştemalı kalmış fındık dalında.
Ellerinin kınası henüz solmadan
Çıkmış gurbete yayla güzelim.

Ey gözleri sürmelim,nazlı gelinim,
Ayrılık ateşi yanar içinde.
Okusun oğullar, kızlar hep işte,
Bu nasıl adalet bir de sen söyle...

Umutlar içinde birer tomurcuk,
Açacak mutlaka vakti gelince,
Açacak dağ güllerim,kardelenlerim,
Ayşegül'üm, Alime'm, Hatice'm benim.

İnsanlar çağ atlıyor,aya çıkıyor.
Neden bu genç insanlar cahil kalıyor?
Dün çiçek desteleyen ellerin
Bak bu gün ne güzel kalem tutuyor?

Uyuyup kaldın mı beşik başında
Ev halkı senden yemek beklerken?
İnek mi hastalandı sen okuldayken?
Derse ne zaman çalıştın Ayşe'm?

Okuyun kızlarım, gelecek sizin.
Uyanın uykudan bu vatan sizin.
Yarın çocuklarınız hesap sorarsa
Biz de görevimizi başardık deyin.

Naime Özeren

Güneşi Uyandıran Kadın

Bir kadın tanıdım narin güzel ve ince
Yüklenip dünyayı taşımaya çalışırdı öylece
Bir ateş yakardı kalkıp yarı gecede
Güneşi uyandırmak isterdi sadece.

Tutardı sarnıcın yolunu sessizce
Dönerken sudan güğüm belinde, testi elinde
Güneş yeni uyanırdı Vona Burnundan
Ekmek pişirirdi narin kadın mısır unundan.

İnekleri sağır, yayık yayardı
Çorba pişerken sarma sarardı
Sütü alıp ocaktan bir de börek yapardı
Börekçiydi zaten kızlık soyadı.

Yumurtalar günlük ekmekler sıcak
Bahçeden salatalık domates toplanacak
Sofra hazır, artık çocuklar uyanacak
Az sonra çoban inekleri bahçeye kovacak.

İmeceye gidilecek Behiye Yengeye
Gün batımı bahçeden eve dönünce
Ev halkı yemek istemese
Üstleri hiç kirlenmese
Narin kadın çok yorgun
Erkenden uyusa ve dinlense
Ona dokunmasa kimse
Yarın güneşi tekrar uyandırabilse.

Yıllar yıpratmıştı narin kadını
Bir akşam uyudu ve uyanamadı
Artık güneşi kim uyandıracaktı?
Güneşi uyandıran kadın benim anamdı.

Naime Özeren

Hayat Öpücüğü

Kadının boş bakışları
Dolaştı odalarda anlamsızca.
Nasıl da özenerek döşemişti evini;
Yavaş, yavaş, sevgiyle, sabırla...
Şu odada yaşlı kayınpederi kalırdı sağken,
Yanındaki, kendi yatak odalarıydı sevdalarını paylaştıkları.
Mutfak balkonu sanki çiçek serası.
Balkon çiçekleri sevmiştii, çiçekler balkonu, kadın ise hepsini...
Mutfak masasının üzerinde el boyama seramik tabaklar,
Salondaki sehpa nefis örtüler, anılarla dolu biblolar masklar,
C.D çalarda Beethoven ' in 9.Senfoni var.
Boğulacak gibi oldu kadın birden anılarla,
Balkona çıkıp derin bir nefes aldı.
Girip içeri birkaç kitabını aldı, götürdü eşyalarının yanına.
Kapının yanında bir iki koli, bir valiz, bir de gitar.
Belli; bu hırsıyla alınmış bir karar.
Gitme, kal demek artık neye yarar?
Yanlış ta olsa beyninde onanmış bu karar!
Adam yufka getirmiş birkaç gün önce.
Kadının kafası çok karışık, unutmuş onları dolabın bir köşesinde.
Giderayak döşedi fırının tepsisine.
Dumanı tütüyor, börekler sıcak.
Vakit yaklaştı adam ne zaman gelecek?
Aklına koymuş bir kere kadın mutlaka gidecek.
Sitem sevgiden doğar, bu sitemden de öte.
Belli ki bu sevgi yıpranmış, belli ki bu sevgi örselenmiş.
Yürekler örselenmese kesin onarılır sevgiler.
Adam geldi son dakika, eşyalar kondu bagaja.
Arabanın plakası kadının ad ve soyadının baş harfleri,
Ama ne anlamı var bu saatten sonra?
Terminalde buruk bir veda, gözlerde dönen iki damla yaş
Dudaklarda donup ta söylenemeyen:
"Seni seviyorum! ,,sözü her şeyi çözen.
Adam mahzun, adam durgun, adam pişman
Kadın verdiği karardan şaşkın; ama dönüş yok, gidiyor işte.
Belli ki bu sevgi ölmemiş, çan çekişiyor
Sadece bir HAYAT ÖPÜCÜĞÜ bekliyor her ikisinden...

Naime Özeren

İhtiyar Ayakkabıcı ve Çocuk

Ayakkabıcı bir türkü tutturmıştu eski günlerden kalan.
Vitrinini süslüyordu yeni gelen mallarla.
Çocuk, ekmek almaya çıkmıştı evden.
Gözleri takıldı vitrindeki mavi spor ayakkabılara.
Uzun uzun bakakaldı, derin hülyalara daldı.
Bir elinde koltuk değneği vardı.
Pantolonunun içi boş paçası serseri rüzgarda sallandı.
Çocuk son bir kez baktı, iç çekip uzaklaştı.

İhtiyar ayakkabıcı fark etti çocuğu, çağırdı hemen:
Gel bakalım küçüğüm, var mı seni ilgilendiren?
Çocuk döndü: İşte şunlar, ama alamam zaten.
Ayakkabıcı sordu: Neden?
Çocuk: O kadar parayı nereden bulurum ben?
Üstelik ayağımın teki doğuştan yokken.
Boş ver, dedi ayakkabıcı,
Bu dünyada kim sağlam ki zaten?
Kiminin eli yok kiminin bacağı,
Kiminin de ya akli noksan ya da vicdanı.
Keşke vicdanımız noksan olacağına, ayaklarımız olmasaydı.
Çocuğun akli karıştı, tatlı tatlı gülümsedi.
Ölmayan bacağı yüzünden çektiği acılar sanki biraz hafifledi.
Vitrindeki ayakkabıları giyip, top oynamayı hayal bile etti.

Adam vitrini gösterdi: Haydi vereyim onu, dedi, çok yakışacak.
Çocuk başını salladı: Otuz lira nasıl bulunacak?
Senin için indirimini erken başlattım, dedi Ayakkabıcı,
Ayakkabı oldu bugün yirmi lira.
Sen zaten tekini alacaksın, sana düşer on lira.
Çocuk düşündü: Ama öteki teki işe yaramaz, onu kim alacak?
Adam güldü: Düşündüğün şeye bak! Elbette bir gün
Sağ ayağı olmayan bir çocuk mutlaka çıkacak.
Beş lira da öğrenci indirimini yaparız,
Kalan beş te pazarlık payıydı zaten, onu da atarız.
Vitrinden ayakkabı çıktı, çocuk giydi tam geldi.
Sevinçten neredeyse değneksiz yürüyecekti.

Alışveriş bitmemişti; Ayakkabıcı sordu:
Sen de bana ayağından çıkanları satar mısın?
Çocuk kekeleydi: Şaka mı yapıyorsun? O hiç para eder mi?
Altı bile kalmadı, neredeyse delindi.
Sen çok cahil kalmışsın arkadaş, dedi Ayakkabıcı,
Antika eşyalardan haberin yok galiba.
Eşya ne kadar eski, o kadar para.
Veririm onu antikacıya, eder kırk lira.
Sıkıştırdı çocuğun avcuna bir tomar para,
Çocuk dedi: Hayır bu kadarı fazla,
İndirim başladı, anlarsınız ya...Verdi yirmiye geri.
Kocaman bir öpücük kondurdu
İhtiyar Ayakkabıcının buruşuk yanaklarına.
Ayrıldı oradan sanki uçar gibi, gözleri tek ayakkabısında.

Naime Özeren

İlkgözağrım

Özlemle beklenen yıllar sonunda,
Tatlı bir bahar akşamı geldin yuvama
Bereketli Nisan yağmurlarıyla,
Mutluluk zincirimın altın halkası.

Minicik burnun, ağzın,
Çok uzun kirpiklerin vardı.
Şimsiyah saçların ensene kadardı.
Sesin sanki bozkırlardaki pınarlar,
Varlığın gecelerimi aydınlatırdı.

Mutlu yuvamızın temel taşına harç oldun.
Ben senin ilk öğretmenin,
Sen benim evcilik arkadaşım.

Doğarken ağladın her bebek gibi.
Gelmeden mi öğrendin?
Dünyanın zor, insanların acımasız olduğunu?
Bezm-i elestte mi yazıldı alınına gurbet?
Bebekken doymadan ayrıldık senden
Hala bitmedi bu sonsuz hasret!

Dilerim o güzel yüzün hep gülsün.
Bahtın sana mutluluktan bir saray örsün.
Aşamayacağın engel olmasın.
Billur kalbin kırılmasın.

Çocuk gönlüm büyüdü seninle birlikte.
Dert ortağım, sırdaşım,
Akıl hocam, arkadaşım.
Gözlerimin nuru, ilkgözağrım...

Naime Özeren

İlkokul Öğretmenime

Beline yetişemedim o zamanlar öğretmenim,
Ellerim kaybolurdu kocaman avuçlarında.
Sayıları öğretirken çizdiğin tavşancıklar
Hala taptaze anılarımda...

Gitmedi kulağımdan güzel öğütlerin.
Sevgi dolu, şefkat doluydu gözlerin.
Kucaklardı minicik ömrümü,
Kölesiydim "yavrum,, diyen dillerin.

Öyle işlemişsin ki içime,
Doldurmuşsun tüm benliğimi.
Bunca mesleğin içinden
Bak,ben de seçtim öğretmenliği.

Bazen içimden haykırmak geliyor:
"Zaman! Ne olur geri ver ilkokul yıllarımı,,
O yüce insanın elini öpüp,
Bu kez daha iyi kullanacağım o anları.

Naime Özeren

Kahya'nın Ođlu

Babası kahyaydı bir zenginın çiftliğinde,
Kıt kanat geçinip gidiyorlardı ailesiyle.
Yakışıklıydı delikanlı, çok iyiydi dersleri de.
Hava harp Okulunu kazanmıştı o sene,
Subay olacaktı okul bitince.

Sömsetr tatiline gelince bir yüzük taktılar
Uzak akraba kızlarından biriyle.
Kızın adı Huriye.
Çok fazla gizli kalmadı bu nişan,
Ağa duyup bindi küplere...
Çabuk atın yüzükleri, ben kızımı vereceğim diye.
Kahya yalvardı: Yapma Ađam, günahdır,
Nasıl derim bu iş bozuldu, yazık gençlere.
Belki gençlerin kalbi akmıştır birbirine.
Ağa bu sefer ağır konuştu:
Kursağınızda ekmeğim duruyor,
Hakkımı helal etmem size!
Ağa Kızı evlendi Kahya'nın Ođlu ile.
Subay olacak diye.
Yoksa verir miydi Ağa, kızını bir garibe?
Dört tane çocuk oldu zaman içinde,
Acı tatlı günler geçti peş peşe.
Mutlu oldular mı? Bilinmez...
Kol kırıldı, kaldı yen içinde.

Bir gün ağanın kızı hastalandı amansızca
Düştüğü yatakta kaldı aylarca
Tümör vardı beyninde, yoktu kurtuluş,
Ne kadar gayret edildiyse de boş...

Hasta yatağında sordu eşine, yılların merakı ile:
Sevdin mi O'nu? bana doğruyu söyle.
Yok, dedi adam, o nasıl söz öyle?
Yemin et, dedi kadın, yoksa inanmam.
Gözlerim önüme aksın, dedi adam, sessizce
O günden sonra O'nu görmedim bile...
Asker sözü sana, erkekçe.
Bir rüya gördüm, dedi kadın dün gece;
Ben ölünce Huriye'yi alacakmışsın, rüya işte.
Ağzından yel alsın, dedi Kahya'nın Ođlu,
Çok uzun yıllarımız var daha birlikte.
Bu, gördüğü son rüya oldu kadının,
İnandı eşinin söylediklerine.
Yüzünde tatlı bir gülümseme,
Kurtulup tüm acılarından, gitti gideceği yere.

Kader bu ya, bekliyordu Huriye.
Tüm kısmetlerini çevirmişti geriye,
Zaman geçince de kimse gelmez olmuştu istemeye.
Nişan yüzüğü bekliyordu sandığın bir köşesinde.
Aradan bir yıl geçti zorluklar içinde.

Hem ana hem babaydı artık Kahya'nın Ođlu,
Dört çocukla uğraşmak kolay değildi öyle.
Kulağına kar suyu kaçırdı dostları,
Çok geçmeden gitti eski sevgiliye
Eski bir aşkın kırık parçaları yapışmıştı böylece,
Geç te olsa kavuştular binbir özlemlerle..
Şimdi soruyorum final sorusunu:
Kaybolan yılları kim verecek geriye?

Naime Özeren

Katran Karası Geceler

Beni katran karası geceler mahvetti.
Göremez oldum pembe düşlerimi.
Öyle gecelerde kaybettim dişlerimi
Sormayın neden diye, sıkmaktan tabi.
Avuçlarım kanadı o gecelerde,
Düşünmekten bitap düştüm gecelerce.

Halkın sağlığını hiçe saydılar,
Hazineyi boşaltıp bankaları sattılar,
Vatanı beş kuruşa düşmana pazarladılar.
Kitleri yağmalayıp eğiti yozlaştırdılar.
Gariban vatandaşı kandırıp yobazlaştırdılar.
Lar, lar, lar, buralar bize dar.
Birazcık aklım vardı, onu da yerinden oynattılar...

İçmesini bilsem eğer yetmeyecek bir 70 lik.
Doluya koysam almaz,boşa koysam dolmaz.
İşte öyle bir gecede attım düşüncelerimi
Bir dipsiz kuyunun derinliğine.
Oysa gömdüğümü sandığım anılar pusuda beklemede
O kör olası, katran karası gecelerde.

Öyle bir gecenin sabahında bıraktım işimi.
Bırakmadı düşünceler bir türlü peşimi.
Büyük ağabeyim öyle bir gecede kayboldu 1980 lerde
Ziverbey Köşkünde bulunmadan önce.
Dönünce çok geçmeden parkinson oldu,
Boşa gitmedi yani çektiği onca işkence
Öldü zaten aradan birkaç yıl geçince.

Bir öğrencim televizyonda görüntüde
Pişmanlık bildirisi okuyordu millete.
Beynimden vurulmuşa dönmüştüm birdenbire.
Vay canına Naime,sen neler yetiştirmişsin be!
Katran karası gecelerde düşündüm yine:
Kabahat çürüyen elmada mı, yoksa bende mi? diye.
Ben yetiştirirken o meyveler henüz çiçektir,
Esas suçlular onları çürütenler bence.
Peki öyleyse onlar nerede?
Suçlular kayboldular katran karası gecelerde.
Şimdi hepsi aramızda geziyorlar özgürce...

Naime Özeren

Kenan Koç'la Söyleşi

Koca bir çınardın KENAN KOÇ.
Hiç yıkılmayacaksın sanırdım.
Çünkü gönlüm öyle isterdi.
Çünkü dağlar kadar güvenirdim sana.
Öylesine mert, öylesine yürekliydin,
Öylesine yiğit, öylesine candın ki...
Yürürken dağlar sarsılırdı heybetinden
Her yere yakışır herkesle kaynaşırdın hemen
Anlatsam inanmazlar;
Bizim paylaştıklarımızı ancak bizi bilenler anlar.
Bir sömestr tatilinde yatılı okulda kalmak,
Eve dönememek nasıl bir şey?
Bilemezler,hiç yaşamadılar ki...
Babam bir sefer birimize para gönderirdi
Öbür sefer diğerimize.
Keser burnuyla kazanırdı zaten
Fındık para mı ederdi sanki?
Bazen danacığı satır, bize harçlık ederdi
Ne yapşın garip? Üç çocuk daha vardı geride
Gündoğumundan günbatımına çalışırdı ölesiye.
Gür saçların dalga dalga dökülürdü alınına.
Alıp sazı eline dokundun mu tellerine
Ne yürekler hoplatmıştın kimbilir Rize'de.
Okuldan dönersin, mısır otu seni bekler.
Bahçeler gübre,tırpan ister.
Harman beklenmek,fındık çalışmak ister.
Ama yine de çok güzeldi bence o günler.
Babam pazara gidince alıp onun usta takımlarını
Fındık dallarından ev yapardın bana,
Evcilik oynardım.
Sanki çocukken karar vermiştin mimar olmaya.
Bir gün bir yüzük almıştın bana harçlığınla,yeşil taşlı
Biraz parmağıma bol gelmişti
Çok ağlamıştım:Neden bana kaybolan yüzük aldın diye

Sen askere giderken annem hiç ağlamadı.
Biz okula giderken de ağlamazdı zaten.
Yamalı dizini gösterir:
Siz okumaya mecbursunuz! derdi sadece.
Dönünceye kadar o duruş kalırdı belleğimde...
Meğer biz gözden kaybolunca
Girermiş avluya, saklanıp mısırların arasına,
Başlarmış ağıta,ağlamaya.
Amcamlardan öğrenirdim aylar sonra
Kumral saçlı bir kız sevdin;
Fatsa'lıydı, köyümüzde öğretmen.
Okurken evlendin,hem de çalıştın
İki güzel oğul verdi sana tatlı mı tatlı.
Acı tatlı otuz yıl geçiverdi birlikte
Gönül isterdi elbet bir otuz daha,
Kader böyleymiş, istemek boşa.

Babamı bu kadar çok mu severdin?
Sanki koşarak gittin peşinden.
Hani yazlıkta komşu olacaktık?
Hani torunlarımız birlikte büyüyeceklerdi orada?
Faruk'la iki tek atacaktınız balkonda günbatımı.
Anlatacaktık eskilerden, yenilerden.
Verdiğin sözü tutardın hani?
Var mıydı böyle kandırmak bizi?
 Sen gittin ya; annem de o gün gitti aslında.
 Senden sonra iki yıl,can bedeni sürükledi sadece,
 Evlat acısı deldi ciğerini,etti pare pare...
Sohbetini arıyorum,dostluğunu arıyorum,
Güvenini, sesini,sevgini arıyorum.
Seni arıyorum sevgili ağabey.
Çınarlar asırlarca dayanır derler,
Yalanmış demek ki tüm söylenenler.
Ne vardı bu kadar erken yıkılacak?
Ey Koca Çınar!
Ne vardı apansız gittin CAN KENAN KOÇ...

Naime Özeren

Kime Ne?

Gün olur takılır deli gönlüm Yunus'un peşine.
Varsam onunla Tapduk Emre'ye
Acep bir nefes istesem verir mi? diye.

Gün olur bir balığın karnında hissederim kendimi
Türlü acılar içinde.
Engin denizlerde Yunus ile.

Gün olur yaralarım kanar, azar da azar.
Sızlar yüreğim gizli bir nedenle.
Dertleşirim o zaman Eyup ile.

Bana ne ateşler su olur, ne odunlar balık.
Ateşler içinde bulurum kendimi bazen.
Nemrut'un yakmak istediği İbrahim ile

Gün olur kör kuyulardayım sanki
Karanlıklarda, derinlerde Yusuf ile,
Bazen de Yakup ile ağlarım Yusuf'um diye.

Gün olur dolaşırım Kenan ilinde
Çölün sıcağı kavurmaz beni
Deve güderim Veysel Karani ile.

Bazen de giderim Mevlana'nın yanına,
Dururum ayak ucunda.
O'nu dinlerim saygıyla, sessizce.

İşte ben bu yüzden:
" Yaradılanı severim, Yaradan'dan ötürü."
KİME NE?

Naime Özeren

Maraton Bitti

Bir ömür koştüğüm okul yollarım
Uzaklaştı benden kaçarcasına,
Yıllardır yuttuğum tebeşir tozlarım
Yükseldi semaya uçarcasına.
Doyamadığım yuvam,kutsal ocağım
Koynundan ayrıldım koparcasına.
Okul bahçelerindeki şen cıvıltılar
Eridi,kayboldu yavaşçasına.
Yıllar çok hırçınmış,yıprattı beni,
Baktım arkalarından sayarcasına.
Büyüttüğüm çocuklar nerede şimdi?
Elimden kayboldu kayarcasına.
Çocuklar öyle saf,öyle temiz ki,
Önlere olan aşkım dağlarcasına.
Tarifi imkansız,yaşamak lazım.
Seller gibi yaşar,çağlarcasına.
Çocuklarla dolu koca yirmi yıl,
Ne de çabuk geçtin akarcasına.
Bilgi tohumlarını ektiğim bahçem,
Son hasat ta bitti yanarcasına.
Ne ekersen bir beş aldım hep geri,
Öğrencilerime sevgim taparcasına.
Altımmışdörtte başlayan maraton bitti,
İpi göğüsledim tutarcasına.

Naime Özeren

Mine ve Berna'nın Gönül Dilinden

Açar mı çiçekler bahar gelince?
Kuzular meler mi bahçelerde?
Güller mis kokar mı yine üç mevsim?
Biz yatağa düşeli kaç mevsim anne?

Açmadan solan çiçekler gibi,
Doğmadan ölen bebekler gibi,
Olmadan düşen yapraklar gibi,
Hayatı tatmadan bitirdik anne.

Çocuk sesleri var arka bahçede,
Biz hiç çocuk olmadık değil mi anne?
Bugün bayram, ver elini öpelim,
Bize de bayramlık aldın mı anne?

En güzel yıllarını verdin bizlere,
Saçının telleri döndü gümüşe,
Su ne yapsın aşktan içi yanmışa?
Hakkını helal et, helal et anne.

Naime Özeren

Misketlerini Dağıtan Çocuk

Dayanıp balkonun boyalı demirlerine,
Seyretti bahçede oynayan çocukları keyifle.
Bir avuç misket çıkardı ceplerinden,
Seslendi çocuklara gür bir sesle:
"Haydi çocuklar atıyorum, kapıııı" diye.
Misketler uçtu havada kısa bir süre,
Sonra yerçekimine yenik düşüp
Sanki sihirli bir dünyadan indiler yere.
Parlıyorlardı kıymetli elmaslar misali
Güneşin yedi rengiyle.
Her birinin ayrı anısı vardı içinde,
İsimleri de uyumluydu desenleriyle.
Kimi mat, kimi parlak,
Kimi çok büyük, kimi de çok ufak.

Çocuklar sevinç çığlıkları ile,
Havada kaptılar misketleri, düşmeden yere.
Bu ziyafet neden? sormadılar bile.
Oysa misketleri dağıtan çocuk,
Aslında misketlerini değil,
Çocukluğunu savurmuştu balkondan.
Baktı uzun uzun onların ardından.
Böylece merhaba demişti gençliğe.
İçeri girerken birkaç özel misket
Çıkardı gömlek cebinden,
"Anne, bunları iyi bir yere sakla," dedi sessizce.
"Oğlum olursa bir gün oynasın," diye.
Ogün anladım ki oğlum büyümüş...
Artık farklı bakıyor geleceğe.

Sevgili Yavrum,
Paylaş ekmeğini, aşını, işini,
Paylaş umudunu, sevgini
Tıpkı misketlerini paylaştığın gibi.
Ama sakın "İçindeki Çocuğu Öldürme! "
Hep çocuk kal; saf, temiz ve de neşeyle...

Naime Özeren

Mutluluk

Mutluluk sanki bir yaramaz kuş,
Yakalamak çok zor, hele yaşatmak?
Bir gün kafesi aralayıp ta
Farkına varmadan uçup gitmese.

Naime Özeren

Nazar Eyle

Kul kulluđun bilmez ise
Öğret ona tatlı dille.
Gerekirse azar eyle
Yeter ki hoş nazar eyle...

Naime Özeren

Neyleyim Düşleri?

Benim düşlerim buz gibi soğuk.
Odamda ateş-ocak yoktu çocukken,
Soğuk havaları sevmeyişim bu yüzden.

Benim düşlerim sırlısıklam, ııslak.
Kar suları çekerdi ayakkabılarım,
Kar yağınca ağlayışım bu yüzden.

Benim düşlerim geceler gibi karanlık.
Geceleri ışıklar sönerdi çocukken,
Karanlıktan korktuğum işte bu yüzden.

Benim düşlerim bir pestil gibi ezik.
Güçlüler ezdiler beni çocukken,
Zalimleri sevmeyişim bu yüzden.

Neyleyim riyakâr gülüşleri?
Neyleyim beni ağlatan düşleri?
Düş görmek istemeyişim işte bu yüzden

Naime Özeren

Öğretmenim

Sen bereketli yağmurlar mısın öğretmenim?
Bilgi pınarlarından içirdikçe bize
Büyürüz başak başak,
Dolar yurdumun bilgi ambarları.

Sen doğan gün müsün öğretmenim?
Gecelere benzer cehalet ve korkar senden.
Soğuk kış günlerinde
Gülüşünle ısınır kalplerimiz.

İlim mi dokursun tezgahlarında öğretmenim?
Sen hünerli parmaklarınla.
Düğüm düğüm,ilmek ilmek,
Atkısı okul,çözüğü biz...

Sen bahçıvan mısın öğretmenim?
Dünyanın en güzel çiçeklerini yetiştirirsin bahçende
Mutlu yarınlar için
Özenle,güvenle, ümitle...

Sen sabır taşı mısın öğretmenim?
Bizler yaramaz, bizler unutkan, bizler ilgisiz
Bir özveri anıtı oldun bize,dağca yükselen,
Anadolu'mun yanık bağrında; kimsesiz, sessiz...

Naime Özeren

Özler

Ne yeşil gözler,ne tatlı sözler.
Beni etkileyen yalnızca özler.
Öz ağlamazsa ağlar mı gözler?
İnsan sevdiğini özünden özler.

Naime Özeren

Ramis Usta

Haram bir lokma girmemişti evine en zor günlerinde bile.

Huriler,melekler geçse yanından

Göz ucuyla bile bakmamıştı bir defa.

Fazla lüks aramazdı öyle.

Ne hanlar, ne hamamlar,

Ne katlar,ne yatlar, ne atlar.

Demiş ya derviş: "bir lokma, bir hırka"

Yeterdi O'na da batan güne karşı,

Bir dublecik, iki köftecikle sefa.

"Kim ne götürmüş ki? " derdi öbür tarafa.

Verirdi elindeki,avcundakini,

Hatta bazen de ağzındakini.

Zaten neyi vardı ki garibin?

Zengin gönlünden başka.

Az olsun,temiz olsun,onun olsun,

Yeter ki çocukları yanında olsun.

Ama attırmayagörsünler kafasının tasını,

Başlardı geçmişlerinden tatlı tatlı.

İnce ruhunda fırtınalar kopardı

Türk sanat müziğinin derin nağmeleriyle.

Belki Selanik'te kalan çocukluğuna,

Belki gençlik yıllarının gözleri ahusuna,

Belki de hiç yaşamadığı gençliğine dalandı.

Buğulanırdı o güzel mavi- yeşil gözleri.

Cümbüşün tellerinde gezinirken zarif parmakları,

Dağıtmaya çalışırdı bitmeyen efkarını.

Bir sabah kontrole gittiler Samsun'a güle oynaya,

Kilometre taşları o gün tamamlanmıştı besbelli.

Çekmeden,çektirmeden kaybolup gitti.

Dönüşte seslendi yarım asırlık hayat arkadaşı:

Komşular gelin, yardım edin amcanıza!

Ayaklı götürdüm de, ayaksız getirdim baksanıza.

Hiç ayrılmaz mısınız? diyordunuz siz.

Meğer ayrılık çok yakınmış ya...

Naime Özeren

Say Bebeğim

Bir ışık yolluyorum sana bebeğim,
Promete' den çaldığım.
Karanlıktan korktuğun günlere say.

Bir umut yolluyorum sana bebeğim,
Gelecek güzel günlere dair.
Umutunu yitirdiğin anlara say.

Bir buse yolluyorum sana bebeğim,
Şevgi dolu, sımsıcak.
Özlemimi duyduğun zamanlara say.

Bir sevgi yolluyorum sana bebeğim,
Yüreğimin ta derinliklerinden kopan.
Kendini yalnız hissettiğin anlara say.

Bir çift göz yolluyorum sana bebeğim.
Kim demiş görmeyince gönül katlanır diye?
Gözden irak olduğun yıllara say.

Bir dua yolluyorum sana bebeğim
Tüm iyiliklere dair.
Kabul gören dualara say.

Bir yürek yolluyorum sana bebeğim
Yavrum, yavrum diye çarpan.
Yanında olamadığım zor günlerine say.

Ve sana mutluluk dilekleri yolluyorum bebeğim
Kilosuz, kantarsız.
Neye sayarsan say...

Naime Özeren

Sen Olmasan

Sen olmasan öğretmenim,
Silinmezdi beyinlerdeki örümcek ağları.
Kalkmazdı gözlerdeki perdeler.
Uyanamazdı bu ulus asırlık uykusundan.
Ben, ben olamazdım sen olmasan.

Okul bahçelerimiz cıvılamazdı
Çocuk sesleriyle böylesine.
Viraneye benzerdi okullar sen olmasan.

Sen yağmurdan sonra burcu burcu kokan toprak.
Pırıl pırıl açan güneş.
Soluduğum hava, içtiğim su, yediğim ekmek.
Sen, bilgi tapınaklarının altın anahtarı.
Geri kalmışlığın panzehiri,
Güzel geleceğimizin habercisi.

Kitaplar seninle daha renkli.
Okullar seninle daha aydınlık.
Bilgiler seninle daha anlamlı.
Küçük dünyam seninle daha mutlu...

Naime Özeren

Siz ve Ben

Ben öğretmenim,gülemem kahkahalarla öyle,
Ağlasam,gözyaşlarım içime akar,
Duygularımı sizlerle anlatırım.
Geçmişsizlerle düşünür, geleceği sizlerle yaşarım.

Siz yağmur damlaları kadar saf, temiz,
Siz şekil verilmemiş bir hamur,
Hiç yazılmamış lekesiz bir kağıt,
Siz, işlenmemiş bir cevhersiniz.

Sular hep aşağı akar derler.
Aşağılar kötü,aşağılar bataklık.
Baraj oldum önünüze yıllarca,
Bırakmak istemedim sizi aşağılara.

Bir hamurdunuz şekilsiz, okula ilk gelişinizde.
Yoğurdum bıkmadan gece-gündüz.
İlim ile şekillendirip sizi,
Bilgi ile süslemeye çalıştım güzel beyninizi.

Temiz bir kağıttınız yazısız.
Vatan,bayrak, özgürlük, barış,
Atatürk yazdım kalplerinize
Hiç silinmeyen altın harflerle.

Dünyanın en değerli cevheriydiniz,
Fakat işlenmemiş.
Bir oya gibi işlemeye çalıştım sizi;
Sabırla,dikkatle, özenle,sessiz.

Ömrümün baharını verirken size; dedim ki; Al yavrum:
Bu vatan, bu bayrak,bu toprak senindir; ona dikkatle bak.
Dedim ki; sizler nadide birer çiçek.
Gelecek,ellerinizden geçecek.
Bizler vedaya hazırlanırken bu kutsal yuvaya.
Bu vatanın bağrından sizlersiniz filizlenecek.
Geçmiş yıllarıma hesap soruyorum da
Başardım diyemiyorum üzülenek.
Bizim en büyük ödülümüz
Gelecekte sizleri gerçekten İNSAN olmuş görmek...

Naime Özeren

Söyle Bana Öğretmenim

Bir tohum düşer toprağa,
Toprak ana titrer üstüne,
Özünden bir şeyler verir ona,
Tohum büyür...

Bir ışık düşer doğaya,
Aydınlatır her şeyi ayırım yapmadan.
Siyah demez, beyaz demez...
Doğa aydınlanır.

Gece sırları saklar,
Su kirleri yıkar.
Toprak cömert bir ana,
Ne yaparsan yap, hep verir sana.

Ya sen öğretmenim, ya sen! ? ..
Ne tohumlar büyüttün bağrında.
Hepsi birer fidan oldu da
Kök saldı taşta toprağa.

Geçmişle geleceği birbirine bağladın.
Bazan sular gibi çağladın.
Bazan da gece gibi sessiz, ağladın;
Onların dertleriyle kalbini dağladın.

Kalbimi açayım da sana:
İmkansız nasıl başardın?
Nedir bu engin sevginin kaynağı?
Sırrını söyle bana...

Naime Özeren

Sükût-u hayal.

Hayat denilen yolda
Yürümeye çalışırken zorla
Sağda sükût, solda hayal,
Tam ortadan geçer kırık arzular.
Birleşir kavşak noktasında
Sükût-u hayal.

Naime Özeren

Tanrının Ayak İzleri

Genç adam yürüyordu kumsalda
Gecenin ikinci yarısında,
Dalgaların köpükleri çıplak ayaklarında.
Kimsecikler yoktu orada
Bir genç adam, bir de Tanrı'sından başka.
Başını kaldırdı gökyüzüne,
Yıldızlar yoktu nedense.
Hayatı bir film oldu sanki o gece,
Güzel anılar geçti peş peşe, tatlı bir müzik sesiyle.
Yanıp sönen sayısız ışıklar ve ailesi,
Birlikte geçirdiği en mutlu günleri.
Seyretti gökyüzünün özel perdesinde.
Ansızın yere baktı, kumsalda ayak izleri...
İzler iki çift; biri kendininki, ya diğeri?
Diğeri çok özel, çok gizemli.
O anda hissetti: bunlar Tanrı'nın ayak izleri...

Serin rüzgarda biraz ürperdi
Yine de seyretmek istedi.
Başı gökyüzünde, anılar resmigeçitte
İzler kumsalda ilerlemekte.

Bir ara zor günleri geldi ekrana.
Müzik bile değişti, bozuldu bir anda
Yüreği sıkıştı o günleri andıkça.

Eğilip yere baktı, kumsaldaki izler tekti.
İnanamadı bir daha bir daha baktı;
Güzel anılar geçerken izler çift,
Zor günlerin anılarında izler tekti.

Bir sitem yolladı Tanrı'sına:
"Güzel günlerimde hep yanımdayken
Zor günlerimde neredeydin sen? ,,
Tanrı sordu.
"Neden böyle bir karara vardın hemen? "
Genç cevapladı:
"Güzel günlerin anılarında izler çift iken
Zor günlerimde bak bire düştüler aniden"
Tanrı güldü:
"Çünkü zor günlerinde seni kucağımda taşıyordum ben..."

Naime Özeren

Topoş İle Minnoş

Ören bir sahil beldesiydi Gökova Körfezi'nde,
Ayten Abla emekliydi, yaşardı Milas-Ören'de.
Şirin evi bahçeliydi, yakındı denize.
Çocukları yoktu ama mutluymdu,
Çiçekleri ve kedileri koymuştu onların yerine.

Minnoş' un annesi ölmüştü dün gece.
Süt almaya gidiyordu Ayten Abla üzgünce.
Biberonla besleyecekti yavruyu elinden geldiğince.
Bir yavru köpek çıktı aniden yola,
Annesi arkasından koştu onu kurtarmaya.
Sürücü görmedi, geçti üstünden,
Yavru öldü orada, şaşırdı Ayten Abla.

Anne köpek yalıyordu ölü yavruyu,
Oysa keni bacağı çok fena kanıyordu.
Ayten Abla okşayıp başını etti teselli,
Aldı kucağına yaralı anneyi, eve getirdi.
Bilmiyordu ki bu köpeğin adı ne?
Temizleyip yarasını sardı iyice,
Senin adın Topoş olsun dedi sessizce.

Topoş anladı, artık topal kalacaktı,
Hiç istemese de bu adla anılacaktı.
Çaresiz kabullendi, kıvrıldı bir kenara,
Bir yatak hazırlandı duvarın yanına,
Merhametli ev sahibi doyurdu onu da.

Topoşun memeleri sütle dolmuştu.
Boşa gidiyordu sütler, artık yavrusu yoktu.
Acısını unutup uyumaya çalıştı,
Yüreğinde düğümlenen evlat acısı,
Bastırmıştı acısını kırık bacağın.

Tam uykuya dalacakken memesinde bir dudak,
Emmeye çalışıyordu Minnoş, ufak ufak.
İzin verdi Topoş ona biraz şaşıarak.
Tanrı misafirine elbette bir ikram sunulacak.

Çok üşümüştü Minnoş, annesi yoktu,
Şıcak bir kucak ararken Topoş' u buldu,
Üstelik ne güzel süt kokuyordu.
Karnı doyunca sarılıp Topoş' a uyudu.
Uyandığında Topoş, yavruyu yalıyordu,
Gariptir; Tanrı hem alıyor, hem veriyordu.

Naime Özeren

Torunlarım

Evlatlar badem,torunlar badem içi,
Tanrının insana en güzel hediyesi.
Sormayın hangisi daha değerli;
Biri diğerinden ayrılmıyor ki...

Çocuklarımın çocukluğunu yaşadım onlarda.
Ben o günleri atlamışım aslında.
İş güç kaygısıyla geçerken yıllar
Kaybolmuş fark etmeden meğer o tatlı anlar.

ATİLLA'm ilk torunum, ilk göz ağrısın,
İşte bu nedenle özeldir yerin.
Çok hassas, çok pratik ve de zekisin.
Tanrım bahtınızı güzel eylesin.

Zeytin gözlüm,güzel kızım ilk kız torunum,
Minicik ağzın ve çekme burnun.
Özbek Prensesleri gibisin DUYGU'm,
Başarılı bir iş kadını olacaksın umudum.

DERİN'im,yakışıklım, benim mavi gözlüm paşam.
Yaşındayken araba markaları sayıldı tastamam,
Zeka fışkırıyor gözlerinden üç numaram,
Yoksa oto mühendisi mi olacaksın küçük adam?

Badem gözlüm,badem içim,
BERİLSÜ'm, Pamuk Prenses'im.
Neler anlatıyor o güzel kuş dilin?
Kimini çözdüm,kimini bir türlü çözemedim.

Naime Özeren

Tutsak

Serseri gönlüm dolaşırken derbeder,
Takılmış oltana bir kere.
İçimdeki asi gel-git ler
Parçalanır sahillerinde
Dalgalarının hırçın köpükleriyle.
Bir balıkçı motoru geçer,
Tayfalar ağlarını atarlar denize,
Binbir ümitle.
Oysa ümit yeni doğan bebeklerin
Gözbebeklerinde, yüreklerinde...

Beyaz martılar yükselir gökyüzüne, özgürce.
Özgürlüğün sembolü martılar
Müjdeler taşırlar bulutlara,
Yağmurlarla birlikte yağsınlar diye.
Bakarım arkalarından hasetle.
Çünkü ben özgürlüğe hasretim,
Prangalara vurmuşum gönlümü.
Bu gönül yosun yeşili gözlerine tutsak,
Sen bilmesen de...

Naime Özeren

Tükenmez

Çocukluğum sanki bir masal gibi,
Bir varmış, bir yokmuş, yaşadım mı ki?
Gençlik nasıl bir şey, fazla mı deli?
Sanki hiç genç olmadım, atladım mı ki?

Güzellik değişir zaman geçtikçe,
Olgunlaşır çizgiler yıllar ezdikçe.
Bahar tazeliği kaybolur birden,
Sonbahar geliverir sessizce.

Gözlerde fer, dizde derman tükenir,
Heyecanlar bir gün gelir tükenir,
Doğmadan ölmez mi bazı bebekler?
Ömürler de başlamadan tükenir.

Tükenir, elbette her şey tükenir.
Varlık ta, sağlık ta bir gün tükenir.
Misafirlik vizesi dolduğu zaman
Ne can kalır ne ten, hepsi tükenir.

Tükenmezse denizde kum tükenmez.
Gökte yıldız, yerde toprak tükenmez,
Gönlüm sevgilerle öyle dolu ki,
Ne kadar dağıtsam asla tükenmez.

Naime Özeren

Yıllar

Geçip giderken koskoca yıllar,
Dönüp ardına hiç bakmadılar.
Kimi gün güldürdüler doyasıya,
Kimi gün için için ağlattılar.

Sanki iyi bir öğretmendiler.
Neler anlattılar bilseniz neler?
Israr etmeyin açıklayamam,
Çünkü aramızda kalsın dediler.

Bir alışverişti aramızdaki,
Kredi kartı kullanmak yasak,
Gençliğimi sessizce alırken benden,
Hoşgörü, tecrübe, sabır verdiler.

Naime Özeren

Yol Arkadaşım

Kırk yedi şubatında çıktığım yolculuğa,
Yapayalnız devam ettim yıllar boyunca.
Düşe kalka öğrendim desteksiz ayakta durmayı.
Güzel havalarda şarkı söylemeyi, ısıklık çalmayı,
Yağmurda ıslanmayı...

Altmış sekiz eylülünde girdin yaşantıma,
Tuzum, ekmeğim, aşım.
Soluduğum havam, yudumladığım suyum,
Yol arkadaşım.

Bütün yollar E-5 değil cancağızım,
Yollar dar, yollar uzun, yollar çıkmaz.
Yollar soğuk, yollar karanlık.
Ayağıma çarık oldun, sırtıma aba
Yorulduğumda asam oldun, dayandım sana.

Kimi zaman taşlar vardı yollarda,
Kimi zaman uçurumlar.
Taşları yuvarlayıp uçurumları aştık
Zorlar bile kolaydı birlikte, buna biz de şaştık.

Yokuştan inerken bir de baktık ki;
Saçlarda gümüş teller, kucakta güller.
Karılar kapatsa da yollarımızı,
Dikenler kanatsa da kollarımızı,
Değdi doğrusu toplamaya bu eşsiz güller.
Çekilen bunca zahmet onlar içinmiş meğer...

Artık çok yoruldum ömür yol arkadaşım,
Bak havlu attım.
Senin adımların iri, benimki küçük, yetişemiyorum.
Yollar bitmez ama ömürler biter.
Al, bak biletime yol arkadaşım.
Bak ta söyle bana:
"Bu yolculuk daha nereye kadar birlikte sürer? "

Naime Özeren